

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 16.

Tolvte Session.

9de Møde.

Fredeagen den 12te Decbr. Kl. 6½ Aften.

(Fortsat.)

N. Hansen: Hvad der giver mig Anledning til at tage Ordet i denne Sag, er netop det, som den ærede 3die Landstingsmand for Stevns (Nielsen) udtalte med Hensyn til, at Præsternes Lønning skulde udbetales af Statskassen og til Statskassen. Det lod til, som om han søgte sig lidt utilfreds dermed. Jeg synes, at det er en Lettelse for Præsterne; deels slippe de for den Beregning, hvormed de skulde have betalt efter Capitelstart, og deels slippe de for, som det nu undertiden skeer, at give et lille Selskab for dem, der komme og betale. Dertil kommer, at der er dem, som nære lidt Uvillie, naar de skulde betale 40—50 Rd. til Præsten, og det falder da bort, naar Pengene skulde betales til Statskassen; thi saa vilde Præsten faae dem uden nogen Omstændighed, saa at jeg synes, at der ikke var Noget at frygte for ham. Naar den ærede Taler talte om, at det kunde lede til Udpantning for Beboerne, saa troer jeg dog ikke, at der er nogen Fare derfor. Jeg for mit Vedkommende har aldrig seet, at der er blevet foretaget Udpantning hos nogen Beboer fra Præstens Side, og naar det ikke er skeet, at Folk have ladet være at betale Præsten, som dog kunde have lidt mere Betænkelighed ved at lade udpante, vilde de saameget mere betale til Statskassen; thi der vider de nok, at der ingen Lempelse skeer. Jeg troer altsaa, at den Frygt kan spares.

F. Nielsen: Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ikke var mig, der egentlig bragte Eiendoms spørgsmaalet frem; idetmindste var det ikke min Hensigt. Jeg vilde netop sige, at jeg vilde lade det ligge, men da jeg brugte de Ord, at Fortids Fromhed havde henlagt disse Midler til Kirken, foranledigede det en anden æret Taler (Bloug) til Modsigelse, og saaledes blev Spørgsmaalet om Eiendommen bragt frem. Den høitærede Minister har bebrejdet mig, at jeg har erklæret mig mod Lovforslaget i det Hele, skjøndt der dog var enkelte Punkter deri, som jeg sagde, at jeg vilde kunne billige. Det, som jeg misbilligede deri, var imidlertid saa aldeles overveiende, og det, jeg billigede, var saa lidt betydende, at det bragte mig til at erklære mig mod Lovforslaget i det Hele. Desuden bemærkede jeg, at det Upparat, der skulde sættes i Bevægelse for at convertere disse smaa Indtægter, syntes mig at være uforholdsmæssig ligeoverfor det Diemed, som derved opnaaedes. Den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at det dog ogsaa kan kaldes en Understøttelse af Staten, naar den opræver Præsternes Indtægter og udbetaler ham dem igjen. Men man maa lægge Mærke til, at i Almindelighed vilde de blive ham udbetalt med et formindsket Beløb, ikke blot de 4 pCt. — og jeg takker den høitærede Minister for den Oplysning, at det kun vil blive 4 pCt. — men ved Vacancer ere vi aldeles enige i, at der vil blive fradraget Halvdelen Betydeligt; ja, der stilles i Udsigt, at der vil blive fradraget saa Meget, som Halvdelen kan taale. Det Døvrige bliver Præsten udbetalt, og det er en Understøttelse. Havde jeg f. Ex. som mig